

lovens § 157 (med lavere strafferamme), efter at være „forældet“ efter forslaget § 6, stk. 3, dog uden tidsbegrænsning kan straffes efter straffelovens § 157.

Den foreslåede regel om, at fristen løber fra det tidspunkt, da folketinget bliver bekendt med overtrædelsen, betegner en betænkelig fravigelse af straffelovens forældelsesregler. Den kan medføre, at forældelsestiden for mindre betydelige overtrædelser bliver længere end rimeligt, og den synes teknisk uanvendelig, idet den ikke tager stilling til, hvorledes folketingets kendskab til overtrædelser skal være konstateret, og hvor mange af tingets medlemmer der skal have sådant kendskab.

17. Ad § 7, 1. punktum.

Det fremgår ikke klart af denne bestemmelse, hvilke subjektive betingelser (forsæt, uagtsomhed) der skal gælde med hensyn til erstatningsansvaret. Bestemmelsen fastslår, at „overtrædelse af bestemmelserne i denne lov“ (d. v. s. § 5) medfører erstatningsansvar, men det er et spørgsmål, om der hermed alene sigtes til de objektive ansvarsbetingelser i § 5 (således at disse skal suppleres med erstatningsrettens almindelige subjektive ansvarsbetingelser, hvorefter uagtsomhed i det hele er ansvarsbegrundende), eller også til de i § 5 fastsatte subjektive betingelser (jfr. herved § 5 b, der kræver forsæt og grov uagtsomhed, og § 5 c, der som nævnt ovenfor muligvis kræver forsæt).

Bestemmelsen synes at kræve nærmere overvejelse bl. a. på grundlag af den almindelige offentligtretlige erstatningsrets regler, jfr. også pkt. 18 nedenfor og den særlige regel i § 11, stk. 1, i loven af 1939.

18. Ad § 7, 2. punktum.

Denne bestemmelse betegner en fravigelse af almindelige erstatningsregler. Denne fravigelse forekommer rimelig og er da også på linje med synspunkter i den i 1959 afgivne betænkning om statens og kommunernes erstatningsansvar. Der kan dog rejses spørgsmål om, hvorvidt det er rigtigt på det her omhandlede specielle område vedrørende ministres ansvar at søge de nævnte synspunkter gennemført på nuværende tidspunkt og derved foregribe en senere generel lovgivningspolitisk stillingtagen dertil.

FORSLAG II

1. *Forslagets titel* („ministres strafansvar“) er ikke dækkende, når der i § 8, stk. 1, sidste punktum, og § 9 foreslås regler om henholdsvis embedsfortabelse og erstatning.

2. Ad § 1, 1. punktum.

Den heri indeholdte udtalelse, hvorefter loven skal gælde „til nærmere bestemmelse af det i grundloven fastslåede ministeransvar“, synes at være af rent motiverende karakter og for så vidt uegnet til optagelse i lovtæksten.

3. Ad § 1, 2. punktum.

I denne bestemmelse udtales: „Hvor intet andet følger af denne lov, finder endvidere borgerlig straffelov og den øvrige straffelovgivning anvendelse på ministrenes ansvar for handlinger eller undladelser“.

Bestemmelsen tager sigte på at fastlægge forholdet mellem forslagets regler og den øvrige straffelovgivning, navnlig borgerlig straffelovs regler. Den suppleres for så vidt af § 8, stk. 1, 1. punktum, hvor det bestemmes, at forslaget strafferamme kun finder anvendelse, „for så vidt den almindelige lovgivning ikke medfører højere straf“.

Der er dog ikke gennem de nævnte regler sket nogen fuldstændig klarlæggelse af forholdet mellem forslaget og den øvrige straffelovgivnings regler.

Med hensyn til tilfælde, hvor forslagets strafferamme er strengere end rammen efter en tilsvarende bestemmelse i straffeloven, er det således tvivlsomt, om kun forslagets regel eller både straffelovens og forslagets regel skal anvendes; om dette spørgsmåls betydning henvises til bemærkningerne (pkt. 4 i slutningen) vedrørende forslag I.

4. Ad § 2.

Bestemmelsen i stk. 1 er i realiteten alene en gentagelse af reglen i grundlovens § 14, sidste punktum.

Medens stk. 1 alene angår medvirken ved kgl. resolutioners tilblivelse, vedrører stk. 2 ifølge motiverne også en ministers medvirken til en anden ministers afgørelse. Denne vide forståelse af stk. 2 er vel i overensstemmelse med stykkets affattelse, når denne affattelse betragtes isoleret, men ef-